

24:e söndagen efter den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Luk. 20:27–40.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna dagens ämne är enligt evangeliebokens rubrik "Uppståndelsen och det eviga livet". Redan inledningsorden i dagens predikotext avlägsnar allt berättigt i den överlägsna inställningen, att sådana ämnen tillhör trons förlegade, sedan länge övergivna sidor. Det är inte så, att tillvaron kan delas upp i den gamla godtrogna tiden, då man höll sig till länsman och katekesen, och den nya, upplysta tiden då man flyger till månen och inte ens biskoparna tror. Vår predikotext börjar ju med orden: "Vid den tiden trädde några sadducéer fram och ville påstå att det inte gives någon uppståndelse". Så talade sadducéerna, den grupp, som ständigt kunde frambringa för den hedniska romarmakten lämpliga kandidater till det judiska översteprästämbetet. Redan då var tron ifrågasatt, och det var lönande och populärt att göra det. Det är alltså inte mer omodernt att tro på den kristna uppenbarelser i dag än på den tiden. Det finns ingen tid, som inte har inspirerat till otro, och det finns ingen tid, då inte Gud uppväcker tron. På samma sätt förhåller det sig med vår kyrkas bekännelser på 1500-talet. De har inte kommit till stånd av något särskilt trosstärkande klimat; öppet sägs ifrån, att även då sadducéerna innehade de högsta prelaturerna: "Ty hur mången påve frågar väl efter evangeliet och anser det värt att läsas. Många driva t.o.m. öppet gäck med allt vad religion heter, eller om de till äventyrs gilla något, så är det sådant som står i överensstämmelse med det mänskliga förnuftet." (SKB s. 179) Det är trons livsvillkor; otron har alltid angripit den, och tron har alltid anfallit otron.

Det samtal, som följer på sadducéernas framträdande, är ett verkligt samtal. Jesus går verkligen in på frågan om uppståndelsens innebörd. Han har ingen sådan falsk överlägsenhet, som ofta möter hos den odogmatiska människan i hennes förhållande till den dogmatiska, som ställer problem, teologiska frågor och annat förvirrande. Jesus accepterar, att om man talar om de dödas uppståndelse, får man också ge en viss redovisning för sina ord och deras konsekvenser. Jesus angriper visserligen motståndarna för

deras oandlighet, men det är en oandlighet, som visar sig i bristande bibelkunskap och bibeltro: "I faren vilse, ty I förstå icke skrifterna, ej heller Guds kraft". (Matt. 22:29) Hans svar är därför ett vädjande till vissa bibelverser, till Gamla Testamentes ord, liksom han förra söndagen och många andra söndagar visat oss på Lagen och profeternas vittnesbörd. Han rycker inte på axlarna, talar inte om irrelevanta problemställningar, om teoretiserande utgångspunkter, om frågor som ingenting har att betyda i jämförelse med Palestinas lantarbetarproblem och förtryckta kolonialstatus. Han går utan ursäkter, utan reservationer och utan blygsel in på ett läromässigt, dogmatiskt problem och väntar sig att vi skall följa honom efter i denna sak. Därför vågar vi i hans namn, på hans uppdrag och i hans efterföljd sammanfatta denna dagens text sålunda:

- I. I alla nådens ord är uppståndelsen från de döda utsagd.
- II. Uppståndelsen från de döda är en verklig köttets uppståndelse.
- III. Det eviga livet skänker kroppen ett annorlunda liv.

I. I alla nådens ord är uppståndelsen från de döda utsagd.

Jesus säger i dag: "Att de döda uppstå, det har ock Moses på det ställe, där det talas om törnbusken, givit tillkänna när han kallar Herren Abrahams Gud och Jakobs Gud och han är en Gud icke för döda utan för levande, ty för honom leva alla". Därmed har Gud alltså ställt sig bakom sina förbundsord med fäderna "Jag skall vara din Gud". (1 Mos. 17:7) Detta ord "din Gud" var ett ord till hela Abraham, till den lekamlige Abraham, som på samma gång mottog den kroppsliga omskärelsen. Till denne Abraham, som hade en trettonårig son, som hade gräddmjölk, söt mjölk och en slaktad kalv till reds för vandringsmännen från himmelen, kommer nåden. Det är han, som till själ och kropp mottar evangelium om den kommande försoningen, som skall komma från hans egen länd. Fyrahundratrettio år därefter känns Gud vid sin

oreserverade nåd mot Abraham (Gal. 3:17): ur törnbusken hörs namnet, som upprätthåller nådens ord till hela Abraham, till kropp och själ. Dödens verklighet blir en skugga, Gud skall hålla uppe sitt ord. Han skall infria sitt ord till alla de omskurna patriarkerna, liksom han skall låta oss uppstå lekamligen därför att han döpt våra kroppar, matat våra munnar med det nya förbundets föda och tröstat våra öron med förlåtelsens ord. Och den, som inte vill smaka en glädjeric uppståndelse, skall få möta den vederstyggliga, som svarar mot Guds hårda domsord över den lekamliga syndarens synder, bedrivna i denna kropp. För alla är han ordhällig, men han vill idag locka oss att tro nådens ord, icke domens.

II. Uppståndelsen från de döda är en verklig köttets uppståndelse.

Inga tvistefrågor skulle ens behöva lösas, om uppståndelsen vore andlig. En sådan andlig uppståndelse talas om i Bibeln på ett enda ställe, i Uppenbarelseboken, där det heter om de avlidna kristtrogna, att deras "själar ... blevo nu åter levande" (20:4), varigenom skildras Guds befrielseverk i dödens stund. Eljest är det en kroppslig uppståndelse vid historiens slut, som är föremål för Bibelns tro. Vad denna uppståndelse innebär vet vi i trots av de många, som finner kunskap om det gudomliga vara en förmåtenhet. Vi vet det, därför att vi är utlovade, att Gud "skall så förvandla vår förnedringskropp, att den bliver lik hans härlighetskropp" (Fil. 3:21), och denna härlighetskropp står i slutet av evangelierna och säger uppmuntrande: "Sen mina händer och mina fötter och sen, att det är jag själv; ja, tagen på mig och sen. En ande har ju icke kött och ben, såsom i sen mig hava. Och när han hade sagt detta visade han dem sina hän-

der och fötter." (Luk. 24:30 f.) Vi får noga akta oss, så att vi inte leker med ord i dessa heliga ting, så att vi talar om de dödas uppståndelse men menar ingenting eller motsatsen: det är verkligen på kyrkogården Guds sista stora under skall ske med oss. Det är ett andligt under, därför att det verkas av Den Helige Ande men ett kroppsligt under, därför att det verkas av Skaparen, som i frälsningen återupprättar sin fallna skapelse.

III. Det eviga livet skänker åt kroppen ett annorlunda liv.

Vår predikotext säger på den punkten: "med dem är det så, att varken män taga sig hustrur eller hustrur givas åt män. De kunna ju ej heller dö." Liksom vårt kroppsliga liv redan här på jorden genomgår olika faser med olika uppgifter, faller i uppståndelsen över oss ett annat, annorlunda liv. Fortplantning och barnsäng hör inte dit: det ständiga nyskapandet av varelser har upphört. Synden är likaså borta och med den syndens lön, döden. Därmed står vi visst inte inför slutet på skapelsen. Vi kommer att för första gången förstå Guds ändamål med oss och med skapelsen, och det ligger då förvisso icke bakom oss. Vi skall för första gången smaka den nya skapelsens, den nya begynnens, meningsfullhet, och också våra armar och ben skall fyllas med den styrka som bebådas med orden "vad som bliver sätt i svaghet, det uppstår i kraft". (1 Kor. 15:43) Också den kropp som här plågades av snuva och huvudvärk, av trötthet och feber och till sist föll offer för alla organs kollaps, skall bli botad i kraft av det odödlighetens läkemedel, som här skänktes oss under nådemedlens slöja.

Amen.